

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 656/2018
12.06.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. АА, због противправног дела у закону одређеног као кривично дело убиство из члана 113. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца, адв. Растка Ружичића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду К 152/17 од 22.01.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 293/18 од 04.04.2018. године, у седници већа одржаној 12.06.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр. АА, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду К 152/17 од 22.01.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 293/18 од 04.04.2018. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Новом Саду К 152/17 од 22.01.2018. године према АА, због извршења противправног дела предвиђеног законом као кривично дело убиство из члана 113. КЗ изречена је мера безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи која ће се спровести у Специјалној затворској болници у Београду, а суд ће по предлогу здравствене установе, органа старатељства или окривљене, односно, по службеној дужности, на сваких девет месеци испитати да ли је престала потреба за лечењем и чувањем у здравственој установи.

Одлучујући о жалбама АА и њеног браниоца, Апелациони суд у Новом Саду је решењем Кж1 293/18 од 04.04.2018. године одбио жалбе као неосноване и потврдио првостепено решење.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окр. АА, адв. Растко Ружичић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. и 438. став 2. тачка 1. ЗКП и

повреде закона из члана 439. тачка 1. и 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд оба решења укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац у захтеву најпре наводи да је побијаним одлукама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, јер су одлуке засноване на доказу на коме се по одредбама законика не могу заснивати а као незаконит доказ означава исказ сведока ББ, полицијског службеника запосленог у ПС Сремски Карловци, који је критичног дана радио на централу и примао позиве и дојаве грађана, а који је сведочио да је наведеног дана примио позив од женске особе која му је саопштила да је убила мајку на начин што ју је угушила јастуком. Према захтеву на оваквој изјави сведока се судска одлука не може заснивати јер се прихватањем овако незаконитог доказа задире у суштину права окривљених у поступку, пре свега права окривљеног из члана 68. став 1. тачка 2. ЗКП, да има право да ништа не изјави и члана 68. став 1. тачка 1. ЗКП да у најкраћем року а увек пре првог саслушања буде обавештен о делу које му се ставља на терет као и о праву на браниоца, која права су потпуно негирана исказом полицијског службеника који је сведочио о изјавама окривљене која се користе против ње на суду.

Врховни касациони суд изнете наводе захтева оцењује као неосноване налазећи да су првостепени и другостепени суд правилно ценили исказ сведока ББ, полицијског службеника запосленог у ПС Сремски Карловци као доказ на коме се према одредбама ЗКП одлуке могу заснивати, с обзиром на то да је овај сведок саслушан у вези са околностима и чињеницама које је непосредно сазнао радећи на централу када је примао позиве и дојаве од грађана, икада је од непознате особе телефоном добио дојаву о убиству и о тој дојави даље обавестио надлежне, ради даљег поступања, те у тој фази свакако није био у обавези да анонимној особи даје било каква упозорења у погледу њених права. При томе АА је критичном приликом самоиницијативно обавестила телефоном ПС Сремски Карловци о ономе што се десило, дакле ради се о својевољно датој изјави која, супротно наводима захтева није у супротности ни са Уставом ни са Закоником о кривичном поступку нити са опште прихваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима.

Бранилац даље у захтеву наводи да је као последица коришћења незаконитог доказа – исказа сведока ББ суд учинио и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП јер је изменио објективни идентитет оптужбе и оптужбу прекорачио на тај начин што је у диспозитиву решења утврдио да је оштећена преминула на лицу места због угушења услед затварања лумена дисајних путева.

Врховни касациони суд оцењује неоснованим и наводе захтева о учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП.

Наиме, првостепени суд је изменио чињенични опис диспозитива оптужнице на тај начин што је из описа изоставио речи „након чега је, када је оштећена престала да се брани, узела јастук и ставила га оштећеној преко главе држећи га рукама и притискајући га преко лица, на који начин јој је затворила носни и усни отвор“, а у чињеничном опису изреке првостепеног решења после речи „притискајући јој штапом врат“ додао речи „у склопу кога је дошло до затварања лумена дисајних путева.“ Тиме, међутим, није прекорачена оптужба нити је измењен објективни идентитет оптужбе, већ је том изменом првостепени суд чињенични опис дела уподобио чињеницама утврђеним из налаза и мишљења вештака судске медицине проф. др Пилија Владимира. Наведене измене, дакле, не представљају измену чињеничног основа оптужбе који има значај прекорачења оптужбе, већ поступање на које је суд овлашћен, па се неосновано захтевом за заштиту законитости указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП.

Бранилац у захтеву, као разлог подношења захтева наводи и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. и 2. ЗКП, која повреда представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости. Међутим, у образложењу наведене повреде бранилац наводи да је оштећена узела штап који је користила за кретање и шпицастим делом штапа напала окривљену тако што је замахнула да је удари у главу, да се окривљена бранилац најпре ухвативши штап једном а потом и другом руком, да јој оштећена хватала штап, да је дошло до њиховог сударања и падања на кревет, да је сасвим животно да у тој ситуацији на предметном штапу буду пронађени трагови биолошког порекла који потичу од окривљене, да у радњама окривљене нема обележја противправног дела у закону предвиђеног као кривично дело убиства јер природа и доминантни карактер односа између окривљене и оштећене јесте однос чланова породице, мајке и ћерке а сам критични догађај се десио у стану у коме су заједно живеле ... чиме у суштини оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом, што, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости оценио неоснованим и, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Драгана Вуксановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.**